

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 26. Persecutio in Persia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Seculum V.
A. C. 421.

set defunctus. Ergo corpusculum Sanctæ sepelivit, rogans eam, ut pro omnibus Deum oraret. Ad Monasterium reversus, omnia, quæ a Sancta tæm, raro pœnitentiæ exemplo, audierat, & viderat, narravit. Ipse ferme centenarius ad Superos abiit, atque illius ætatis Scriptor hanc Historiam, referentibus Monachis, concinnavit. Ecclesia secunda die Aprilis S. Mariam Ægyptiacam, & S. Zosimum quarta honorat. (*)

Martyr. R.
21. & 4. April.

§. XXVI.

Persecutio in Persia.

Theod. V.
hist. c. 39.

Ecclesia quidem Orientalis, Imperatore Theodosio Juniore, pace fruebatur, dum Christiani in Persia furiose vexabantur.

(*) Unserm Uebersetzer ist diese Geschichte verdächtig, des Bollandus Werk ist ihm keine Zensurung. Allein der Herr Fleury hat sie würdig gehalten seinen Geschichten einzuverleiben, gegen welchen der Uebersetzer in der Kritik nur ein elender Strümper ist. Vielleicht gefällt ihm die Geschichte der heil. Mariæ Ægyptiacæ darum nicht, weil von der Verehrung, und Anrufung der heil. Jungfrau Mariâ Erwähnung geschieht. Gewiß kann die Maria von Aegypten die erste Person nicht gewesen seyn, welche die heil. Mutter Gottes um Hilfe gerufen; dieses muß ihr in der Auferziehung beigebracht worden. Da wird auch erwiesen, daß es in diesem Jahrhundert schon gebräuchlich war, die heil. Mutter Gottes abzuschildern.

tur. Episcoporum aliquis, cui nomen ^{Sæculum V.}
 Audas, seu Abdas, alias piissimus, nimio ^{A. C. 421.}
 zelo ardens, templorum unum, in quo
 Persæ ignem adorabant, destruxit. Rex,
 re ista per Magos comperta, Audam ad
 se vocat; statim quidem ob factum le-
 niter questus, iussit, ut Templum restau-
 raret, quod cum Episcopus promittere
 recusaret, minatur Rex, omnes se Chri-
 stianorum Ecclesias dejecturum. Etiam,
 quod minatus fuerat, implevit, nam E-
 piscopo interfecto, misit, qui omnes Ec-
 clesias demolirentur. Theodoretus, hanc
 Historiam referens, factum reprehendit
 Episcopi, templum igni sacrum destruen-
 tis, laudat vero, quod Martyrium pati
 potius, quam illud ædificare voluerit;
Mibi enim videtur, inquit: idem esse i-
gnem adorare, ac eidem Templum exstrue-
re. ^{Chr. Marc. 402.}
 Hæc fuit illius persecutionis origo,
 quæ jam sub nono Theodosii Consulatu,
 & Constantii tertio, id est, anno 420.
 sæviebat, & post annos triginta necdum
 deserbuerat. Isdegerdes initium dede-
 rat, post ejus mortem Gororanes, seu
 Vararanes, ejus Successor, Christianos
 persequi non destitit, cujus exemplum
 filius quoque secutus est.

Diversa fuere, quæ Christiani tolera-
 re cogebantur, & crudelissima tormenta.
 Quibusdam manus dilaniatæ, aliis dor-
 sum, aliis vultus a fronte usque ad bar-
 bam.

Sæculum V. **A. C. 421.** **bam.** Persecutores in duas aequales partes findebant arundines, eas deinde, quæ superficies plana erat, toti corpori applicitas, funibus a pedibus usque ad caput patientis Christiani arctissime constringebant, tum arundines unam post alteram vi tanta evellebant, ut semper curis sequeretur. Scrobes fodebant, & in bene illitas, immittebant glires primæ magnitudinis, tum Martyres pedibus, manibusque ligatis injiciebant, qui a famelicis animantibus, quin se defendere ullatenus possent, misere corrodebantur. Tanta sævities Christianos non abstergebat, sed sponte in mortem properabant, ut vitam æternam acquirerent. Nominatim Martyres quatuor, Hormisdas, Suenes, Benjamin, & Jacobus notantur.

Persecutio in Persia. Ubi ad Regem delatum, Christianum esse, ad se accersito, præcipit, ut Jesu Christo renuntiaret. Hormisdas respondit, virum, qui Deum contempserit, multo prouidius fore ad prodendum Regem, qui tantum homo esset, & moriturus. Rex omnibus bonis, & Dignitatibus spoliatum, etiam vestibus exiguis, quo cingebatur, exceptis, jussit, atque Camelorum custodem in exercitu esse. Præterito longo tempo-

ris

Sæculum V.
A. C. 421.

ris spatio, per atrii fenestras prospiciens, vidit Hormisdam, solis fervore adustum, & pulvere sordidum, & memor, quanta Dignitate Pater ejus eminuisset, ad se vocato interulam dari jubet, & ait ad eum: *Jam nunc saltem obstinatum tamdiu animum muta, & Fabri Filio remuntia.* Hormisdas laceratam manibus interulam ante pedes ejus projecit, dicens: *Si sperasti hoc pulchro dono a Religione me dimovere, serva hoc tibi cum impietate tua!* Suenes mille servorum Dominus erat; negantem, se vero Deo renuntiare posse, Rex interrogat, quemnam ex omnibus suis pessimum crederet mancipium; cum fuisset nominatus, Rex eidem omnia cœtera mancipia, Suenem ipsum, & ejus uxorem, quam, ut duceret, servo præcepit, dono dedit. At Suenes amissis etiam mancipiis, & uxore, firmus in fide duravit.

Benjamin Diaconum Rex in carcerem mitti jusserat. Post lapsum duorum annorum, Romanorum Legatus, aliorum negotiorum causa, advenit, qui, cum sciret, eum detineri in vinculis, petiit, ut liberaretur; annuit Rex, addita conditione, ut promitteret Benjamin, se cum nullo Magorum quidquam de Doctrina Christiana locuturum. Promisit Legatus, at Benjamin respondit, non licere sibi talentum, de quo sibi ratio olim reddenda

Sæculum V. denda foret, defodere. Nihilominus
A.C. 421. Rex, ignarus, quod imperata facere de-
 tractasset, iussit libertati restitui. Ben-
 jamin sicut ante Infideles ad fidem con-
 vertit. Post unius anni circulum id ad
 Regem relatum, qui, adesse iusso, ma-
 dat, ut Deo suo renuntiet. Benjamin
 respondit: *Quid ei faceres, qui te deser-
 to ad alium Regem defecisset?* Rex inquit:
Morte punivem perfidiam. Benjamin
 deinde: *Qua igitur digna pena ille de-
 fungatur, qui relinquit Creatorem, ut
 Creaturæ sibi simili divinos honores tri-
 buat?* Rex iram non tenuit; viginti
 acutissimas acies in acumen tenuari, atque inter-
 cutem, & unguis manuum, pedumque
 Diaconi alte infigi iussit; cumque hoc
 tormenti genus contemneret, aliam
 acutissimam aciem in illam corporis
 humani partem, quæ omnium delicatis-
 sima est, infigi imperavit, unde retracta
 sæpius, iterumque depresso, ut dolores
 acutissimos renovaret. Tandem in fide
 constans nodoso palo transfigitur, quo
 in supplicio Martyr expiravit. Jacobus,
 antea Christianus, ad Religionem Persa-
 rum, ut Regi Isdegerdi placeret, redie-
 rat; postea a Matre, & uxore ad Chri-
 stianam reductus. Id resciscens Rex tanto
 furore incensus est, ut iusserit, vivum
 frustatim singulis membrorum nexibus
 secari; primum manus, deinde brachia
 abscissa,

Niceph.
 XIV. hist.
 c. 29.

abscissa, tum pedes, & crura, ita ut tan- Sæculum V.
 tum truncus cum capite superesset; cum- A. C. 421.
 que adhuc ore JESUM Christum confite-
 retur, tandem & caput amputatum.

§. XXVII.

Conversio Saracenorum.

Sub Persecutionis initium, & Regni vit. S. Eu-
 Isdegerdis finem, Magi ad omnes Sa- thym. in An-
 racenorum Duces, qui Persis obediebant, nal. Græc.
 mandata dederunt, ut vias custodirent, p. 19.

omnes Christianos caperent, ne quis eo-
 rum ad Romanos profugeret. Asphebe-
 tes ex his Ducibus unus, commiseratio-
 ne in Christianos, quod dirissime habe-
 rentur, tactus, non modo fugientibus non
 obstitabat, sed data opera juvabat, ut e-
 vaderent. Ideo apud Isdegerden accu-
 satus, statuit cum filio suo Terebone, &
 tota familia ad Romanos confugere.
 Anatolius, tunc Orientis Prætor, amice
 exceptum, Arabibus, Romanorum tri-
 butariis, præfecit.

Terebon Asphebetis filius a cunis me-
 dia corporis parte, id est, toto latere dex-
 tro a capite usque ad pedes paralyti la-
 borabat. Postquam cum parente in A-
 rabiam, Romanis subjectam, transit, us-
 que cum morbo conflictatus, secum una
 nocte talia loquebatur: *Terebon! quid
 omnes Medicorum artes tibi profuere?
 quid Magorum nostrorum somnia, quid
 Hist. Eccles. Tom. V. H h h ignis,*

p. 29.